

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 93/2024
07.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Добрице Милосављевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Деспотовцу К бр.68/18 од 30.05.2023. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 бр.137/23 од 10.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 07. фебруара 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Добрице Милосављевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Деспотовцу К бр.68/18 од 30.05.2023. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 бр.137/23 од 10.11.2023. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Деспотовцу К бр.68/18 од 30.05.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, те да ОЈТ у Деспотовцу на име трошкова кривичног поступка плати износ од 10.235,76 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Окривљени је обавезан и да оштећеном ББ на име трошкова кривичног поступка плати износ од 181.713,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 264. став 1. ЗКП, одређено је да трошкови кривичног поступка о којима није одлучено пресудом падају на терет окривљеног, те да ће о истима бити одлучено накнадо, посебним решењем.

Ради остваривања имовинскоправног захтева, оштећени ББ, упућен је на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 бр.137/23 од 10.11.2023. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Деспотовцу К бр.68/18 од 30.05.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Добрица Милосављевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство ни би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Добрице Милосављевића указује да је нижестепеним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се наводи да су нижестепени судови погрешно закључили да је окривљени извршио кривично дело из члана 121. став 1. КЗ, јер је критичном приликом поступао у нужној одбрани, сходно одредби члана 19. КЗ, предузимајући неопходно потребне радње да од свог добра истовремено одбије противправни напад.

Одредбом члана 19. став 2. КЗ, прописано је да је нужна она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремен противправни напад.

Из изреке правноснажне пресуде произилази да је у време и на месту ближе описаном у изреци окривљени АА, након вербалне свађе, тешко телесно повредио свог брата – оштећеног ББ, на тај начин што је оштећеном задао више удараца по глави и телу песницама, од којих удараца је оштећени пао на бетонско степениште и онесвестио се, наневши му том приликом више лаких телесних повреда и тешку

телесну повреду у виду прелома предњег зида горње вилице десно, при чему је био урачунљив, свестан свога дела и хтео његово извршење, те свестан да је његово дело забрањено.

Како из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела због ког је окривљени АА правоснажном пресудом оглашен кривим не произилази да су радње окривљеног биле неопходно потребне да од себе одбије истовремени противправни напад, односно да је поступао у нужној одбрани, обзиром да је оштећеном критичном приликом, након вербалне свађе, задао више удараца по глави и телу, од којих удараца је оштећени пао на бетонско степениште и онесвестио се, те задобио телесне повреде описане у изреци правоснажне пресуде, то у конкретном случају није било места примени члана 19. КЗ, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Из наведених разлога, налазећи да нижестепеним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни суд је поднети захтев у овом делу одбио као неоснован.

У преосталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен из следећих разлога:

У преосталом делу захтева бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, истицањем да су нижестепени судови пропустили да правилно утврде да ли је прелом предњег зида горње вилице оштећеног настао ударцима руком окривљеног или услед контакта оштећеног и бетонског степеништа и полемише са исказима саслушаних сведока, те са оценом суда у односу на писане доказе који се налазе у списима предмета – извештај дома здравља, лекарско уверење и налаз и мишљење судског вештака др Ранка Рубежића, при чему износи сопствену оцену изведених доказа.

Истим захтевом указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да „првостепена и другостепена пресуда не садрже разлоге о чињеници да је окривљени тешко телесно повредио оштећеног ББ на начин описан у изреци пресуде“.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те погрешна оцена доказа, односно повреда одредаба члана 440. ЗКП не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић